

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **M. S.**, narozen X
bytem X

proti
žalovanému **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2020, č. j. MV-183552-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2020, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 9. 2020, č. j. OAM-14618-47/ZM-2015, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v ust. § 42g odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V žalobě žalobce především namítal, že ve správním řízení byl zastoupen, a tedy správní orgány měly výzvu k odstranění vad žádosti doručovat zástupci.
3. Komise naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a postupovala s rozporom se zákonem a pravidly vedení správního řízení, čímž zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
4. Napadané rozhodnutí shledává žalobce v naprostém rozporu se smyslem a účelem zákona a v souvislosti s tímto žalobce vznáší námitku přepjatého formalismu, a to s přihlédnutím zejména k tomu, po jak dlouhou dobu je dané řízení správními orgány vedeno. Stejně tak je nutné přihlédnout k tomu, jakým způsobem docházelo ke komunikaci správních orgánů s žalobcem a ke způsobu doručování zcela zásadních písemností týkajících se předcházejícího řízení.
5. Jak je patrné ze správního spisu, žalobce podal žádost o zaměstnaneckou kartu v roce 2015, tedy před více než 5 lety, kdy dle tehdy platných právních předpisů v době žádosti splňoval podmínky pro vydání požadovaného pobytového oprávnění. Abnormální délka řízení pak byla způsobena prakticky výhradně vinou chybného rozhodování správního orgánu I. stupně, což potvrzuje též předchozí rozhodovací praxe žalované, která prvostupňové rozhodnutí v minulosti rušila pro porušení právních předpisů ze strany správního orgánu I. stupně.
6. Žalobce byl nucen vyhledat právní pomoc vzhledem k zásadním pochybením správních orgánů, kterými byla v rozporu se zákonem zamítána jeho žádost. V různých částech řízení byl žalobce zastoupen několika právními zástupci,
7. Nutno je rovněž přihlédnout ke skutečnosti, že vlivem abnormální délky řízení došlo v jeho průběhu ke změně legislativy mající vliv na pro řízení zásadní skutečnosti, jako je například výše minimální mzdy.
8. Správní orgán prvního stupně a následně žalovaná žádné z výše uvedených skutečností nebraly v potaz, když v rozporu se zásadou dobré správy doručovaly, resp. posvětily

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

doručení tak zásadních listin, jako je výzva k odstranění vad žádosti pouze fikcí, a to v situaci, kdy byl žalobce právně zastoupen.

9. Žalobce si je vědom existenci judikatury, jíž oba správní orgány odůvodňují oprávněnost takového doručení, nicméně oba správní orgány zcela opomíjejí smysl a funkci veřejné správy, stejně jako její základní zásady, jež se zavázaly dodržovat. V jejich přístupu spatřuje pak přepjatý formalismus, který je konstantně judikaturou označován za nezákonný a odporující ústavním principům demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Ten orgánům veřejné moci, a především obecným soudům netoleruje formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen v textu toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy.
10. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité.
11. Dále žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů rovněž rezignovaly na svou povinnost řádně zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak jim to nařizuje ust. § 3 správního řádu. Jak bylo výše uvedeno, důvodem rozhodnutí je pouze výše mzdy uvedená v doložené pracovní smlouvě, ovšem tento nedostatek byl způsoben výhradně nezákonným postupem správního orgánu I. stupně, který svou liknavostí a vadným postupem, který musel být korigován až rozhodováním odvolacího správního orgánu, způsobil významné průtahy v řízení, které měly za následek změnu legislativy rozhodné pro posuzování skutečností významných pro řízení. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalované o tom, že skutkový stav byl zjištěn řádně, když správní orgán I. stupně nevyslechl účastníka řízení a rozhodoval výhradně na základě listin obsažených ve správním spisu, nadto za situace, kdy tentýž důvod již jednou představoval zásadní vadu řízení, kvůli němuž bylo nutné prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému řešení.
12. Žalovaná se tak svým postupem dostala do rozporu nejen s právními předpisy a judikaturou, na kterou odkazuje žalobce již ve svém odvolání a na niž odkazuje i nyní, ale také do rozporu se svou vlastní předchozí rozhodovací praxí v předmětném řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Konečně žalobce namítal, že zásadní vada spočívá ve způsobu, jakým se správní orgány obou stupňů vypořádaly s otázkou přiměřenosti daného řízení, kdy jakýkoliv přezkum této otázky zcela chybí.
14. Prostřednictvím nesprávného a nezákonného postupu správního orgánu I. stupně - tedy v důsledku procesního usnesení dle správního řádu namísto vydání meritorního rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců - se správní orgány obou stupňů účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona.
15. Pro úplnost žalobce uvádí, že výčet hledisek uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy musí být každé rozhodnutí, tedy i žalobou napadené rozhodnutí žalované, přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat, tudíž nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Otázka přiměřenosti navíc měla a mohla být posouzena na základě skutečností uvedených žalobcem při osobním výslechu, který se však správní orgány vůbec neobtěžovaly provést.
16. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované v celém rozsahu zrušil, věc jí vrátil k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.
17. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla námitku nesprávného doručování, s poukazem na to, že součástí spisového materiálu je žádost účastníka řízení ze dne 6. 8. 2019, doložená správnímu orgánu I. stupně dne 23. 9. 2019, o nahlížení do spisu a součástí této žádosti je také ukončení zmocněné zástupkyně a žádost účastníka řízení, aby bylo zasíláno veškeré vyjádření na jeho adresu. Komise tedy považuje za správný procesní postup, když správní orgán I. stupně v případě výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 1. 11. 2019 doručoval účastníku řízení.
18. Pokud jde o délku řízení, žalovaná připustila, že správní orgán I. stupně zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí v případě žalobce nedodržel. Lhůta pro vydání rozhodnutí je však lhůtou pořádkovou a její nedodržení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce jako účastník řízení mohl žádat o uplatnění opatření proti nečinnosti podle ustanovení § 80 odst. 3 věta poslední správního řádu, což však ani jednou neučinil. Zásadu veřejné správy jako služby, uvedenou v ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu pak nelze vykládat tak, že správní orgán I. stupně není při nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí oprávněn žádost žalobce zamítnout.
19. Ohledně námitky nedodržení zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona č. 326/1999 Sb., tedy zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona, žalovaná uvedla, že v projednávaném případě zákon č. 326/1999 Sb. správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce ve smyslu § 174a tohoto zákona, nicméně tato povinnost správním orgánům vyplývá z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce však ani v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně, tak v průběhu odvolacího řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, kterými by odůvodňoval nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do svého rodinného a soukromého života. neuváděl. Komise pak tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skutečnosti nezjistila ani z cizineckého informačního systému, ze kterého je zřejmé, že žalobce na území České republiky pobývá od roku 2013 a nenachází se zde žádný člen jeho rodiny. Žalobce současně neuvedl žádné konkrétní důvody, proč by se nemohl vrátit do země původu. Za této situace nelze shledat, že by napadené rozhodnutí mohlo nepřiměřeným způsobem zasáhnout do rodinného či soukromého života žalobce.

20. Komise v této souvislosti uvádí, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Nevyhověním posuzované žádosti se žalobci bez dalšího nezakazuje další pobyt na území České republiky, neboť může požádat o vydání nového pobytového oprávnění. Během řízení pak nebyla prokázána ani namítána ani hrozba hmotné nouze či ohrožení zdraví a života žalobce a stejně tak nebyly v řízení zjištěny žádné významné majetkové vazby žalobce na území České republiky. Rovněž během řízení o posuzované žádosti nebyla předložena lékařská zpráva, dle níž by zdravotní stav žalobce mu bránil ve vycestování, příp., z níž by vyplývalo, že žalobce je odkázán na zdravotní péči poskytovanou na území České republiky.
21. Žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
22. Vzhledem k požadavku žalobce soud nařídil k projednání žaloby jednání na den 22. 2. 2023, k němuž se však účastníci, resp. jejich zástupci nedostavili.
23. K tomu soud pro úplnost uvádí, že ke dni podání žaloby byl žalobce zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, jenž pak činil za žalobce i další úkony; podle jeho sdělení ze dne 25. 6. 2021 však bylo toto zastoupení ukončeno. Předvolání k jednání proto soud zaslal přímo žalobci na jím udanou adresu X, kde byla zásilka doručena náhradním způsobem.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
25. Ohledně první žalobní námítky, týkající se nesprávného doručování výzvy žalobci, soud především z obsahu správního spisu konstatoval, že žalobce podal dne 16. 9. 2015 žádost o zaměstnaneckou kartu, v níž uvedl, že bude zaměstnán u společnosti MIKSON s.r.o., se sídlem Krejčího 287/20, Praha 8 – Libeň, jako uklízeč. K tomu žalobce doložil pracovní smlouvu s tímto zaměstnavatelem, podle níž měl pracovat jako uklízeč a pomocník s místem výkonu práce Modletice 91, 250 01 Říčany u Prahy, s tím, že jeho nástupní plat činí 9500 Kč.
26. Po soustředění podkladů pro rozhodnutí se žalobce s nimi seznámil, jak je zřejmé z protokolu ze dne 16. 11. 2015 a ze dne 30. 11. 2015.
27. Následně Ministerstvo vnitra rozhodlo dne 31. 10. 2016 o zamítnutí žádosti podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území; tato překážka měla spočívat v tom, že žalobce měl být přidělován k výkonu práce k jinému zaměstnavateli.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

28. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 28. 11. 2016 odvolání, k němuž přiložil i průkaz plné moci, udělené k jeho zastupování Mgr. Petru Václavkovi, advokátovi se sídlem v Praze 1, Opletalova 25.
29. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců tomuto odvolání vyhověla a napadené prvostupňové rozhodnutí dne 25. 4. 2019 zrušila s tím, že správní orgán I. stupně musí doplnit skutková zjištění ohledně zaměstnání žalobce, a to výslechem žalobce, případně i jeho zaměstnavatele.
30. Výzvou ze dne 30. 5. 2019, která byla doručena zástupci žalobce, správní orgán I. stupně vyzval žalobce o objasnění toho, čeho se domáhá předložením pracovní smlouvy se subjektem SEDRAK STAR družstvo, uzavřené dne 12. 9. 2017 pro výkon práce Dělníci v oblasti výstavby budov, resp. o vysvětlení, zda hodlá být zaměstnán u společnosti MIKSON s.r.o., nebo na další pozici SEDRAK STAR družstvo, anebo pouze u tohoto nového zaměstnavatele, či zda svým podáním sleduje něco jiného.
31. Žalobce následně podáním ze dne 6. 8. 2019 požádal o možnost seznámit se se spisem, a současně sdělil, že žádá o ukončení zmocnění své zástupkyně, s tím, aby veškerá vyjádření byla zasílána na jeho adresu. Současně předložil plnou moc pro pana T. M., bytem X, k tomu, aby jej zastupoval na Ministerstvu vnitra ve věci nahlížení do spisu, dokládání dokumentů, kontrolování stav řízení a vyjadřování se k řízení ve věci žalobce.
32. Správní orgán I. stupně poté dne 1. 11. 2019 vyzval žalobce k odstranění vady podání, spočívající v tom, že v pracovní smlouvě se zaměstnavatelem MIKSON s.r.o. byla sjednána mzda ve výši 9500 Kč, tedy nižší než aktuální výše měsíční minimální mzdy. Usnesením z téhož dne byla žalobci ke splnění této výzvy stanovena lhůta 15 dní a řízení bylo na dobu běhu této lhůty přerušeno. Obě písemnosti byly zaslány v jedné zásilce na adresu žalobce, tedy W. 952, P.; zásilka byla doručena uložením.
33. Dne 13. 1. 2020 správní orgán I. stupně rozhodl o pokračování v řízení a současně vyzval žalobce k seznámení s podklady pro rozhodnutí.
34. Podáním doručeným správnímu orgánu dne 31. 1. 2020 oznámil advokát Mgr. Petr Václavek, že převzal zastoupení žalobce v předmětném řízení a požádal o prodloužení lhůty k seznámení se spisem. Dne 3. 2. 2020 pak Mgr. Václavek doručil správnímu orgánu plnou moc k zastupování žalobce, udělenou mu dne 30. 1. 2020.
35. Z uvedených skutečností vyplývá, že poté, co bylo zrušeno původní rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti, pokračoval tento správní orgán I. stupně v řízení a shledal, že pracovní smlouva se společností MIKSON s.r.o., kterou žalobce doložil ke své žádosti o zaměstnaneckou kartu, vykazuje vadu, neboť v ní byla sjednána mzda nižší než aktuální výše měsíční minimální mzdy. Ministerstvo vnitra proto žalobce vyzvalo k odstranění této vady a výzvu mu zaslalo na adresu, kterou žalobce sám uvedl. Výzva tedy nebyla zaslána jeho zástupci, neboť podáním ze dne 6. 8. 2019 žalobce zmocnění pro svého zástupce zrušil a výslovně si vyžádal, aby veškerá vyjádření byla zasílána na jeho adresu.
36. Soud k této věci především uvádí, že je výsostným právem účastníka řízení rozhodnout si, zda se v řízení nechá zastupovat a kým, anebo zda bude v řízení jednat sám. Jeho volbu pak musí správní orgán respektovat, a to zejména při doručování písemností: pokud je účastník zastoupen, doručuje se zástupci, není-li zastoupen, pak přímo účastníkovi.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. Jestliže tedy žalobce v podání ze dne 6. 8. 2019 sdělil, že zrušil plnou moc pro svého zástupce a že žádá, aby veškerá vyjádření byla zasílána na jeho adresu, správní orgán I. stupně nemohl jednat jinak, než že výzvu ze dne 1. 11. 2019 k odstranění vady podání zaslal na žalobcovu adresu, tedy X. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalobce v té době byl zastoupen panem T. M.: podle předložené plné moci jej totiž zmocnil výlučně k tomu, aby jej zastupoval na Ministerstvu vnitra ve věci nahlížení do spisu, dokládání dokumentů, kontrolování stav řízení a vyjadřování se k řízení ve věci žalobce, nikoliv tedy k přijímání písemností.
38. Postup správního orgánu I. stupně tedy odpovídá zákonu a rozhodně jej nelze označit za přepjatý formalismus.
39. Rovněž délka řízení u správního orgánu I. stupně nebyla příčinou formalistického postupu správního orgánu I. stupně. Je sice zřejmé – a potvrdila to i žalovaná – že Ministerstvo vnitra překročilo lhůty stanovené pro rozhodování, avšak jedná se o lhůty pouze pořádkové.
40. Ostatně žalobce v závěru bodu a) části IV. žaloby proti přepjatému formalismu sice obsáhle brojí, avšak nevysvětluje, v čem měl tento nežádoucí jev v jeho věci spočívat (tedy jaké jednání správního orgánu mělo být přepjatě formalistické), ani jakým způsobem měl způsobit zkrácení práv žalobce. Vzhledem k nekonkrétnosti první žalobní námitky ji pak ovšem soud nemohl nijak konkrétněji vypořádat.
41. Dále žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů nesplnily povinnost řádně zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak jim to nařizuje ust. § 3 správního řádu. Důvodem rozhodnutí je pouze výše mzdy uvedená v doložené pracovní smlouvě, ovšem tento nedostatek byl způsoben výhradně nezákonným postupem správního orgánu I. stupně, který svou liknavostí a vadným postupem, který musel být korigován až rozhodováním odvolacího správního orgánu, způsobil významné průtahy v řízení, které měly za následek změnu legislativy rozhodné pro posuzování skutečností významných pro řízení. Správní orgán I. stupně ani nevyslechl účastníka řízení a rozhodoval výhradně na základě listin obsažených ve správním spisu.
42. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.
43. Podle ust. § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
44. Správní orgán je tedy nepochybně povinen zjistit skutkový stav, a nedostál-li by této své povinnosti, zatížil by své rozhodnutí vadou nezákonnosti. Nesporně je tedy přípustné, aby účastník řízení brojil proti rozhodnutí i tvrzením, že stav věci nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu. Taková žalobní námitka je tedy myslitelná, avšak musím být dostatečně konkrétní.
45. Jestliže ji chce žalobce účinně uplatnit, musí nejen tvrdit, že skutkový stav byl zjištěn v rozporu s ust. § 3 správního řádu, ale musí konkrétně uvést, v čem spočívají důvodné pochybnosti, tedy v jakém směru měl být skutkový stav zjištěn nedostatečně či neúplně nebo nesprávně, které skutečnosti nebyly objasněny anebo která zjištění neodpovídají realitě.
46. Žalobní námitka však v tomto směru nijak konkrétní není, žalobce se omezil jen na obecné konstatování, že skutkový stav nebyl zjištěn řádně, a že se tak stalo proto, že správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. stupně nevyslechl žalobce a rozhodoval výhradně na základě listin ze spisu. Žalobce však nevedl nic o tom, co pro věc podstatného by přesně mělo být jeho výsledkem zjištěno, případně co podstatného pro rozhodnutí není v listinách ve spise doloženo. Bez takové konkretizace žalobní námitky však o ní nelze konkrétněji rozhodnout.

47. Konečně žalobce namítl, že správní orgány obou stupňů se nevypořádaly s otázkou přiměřenosti daného řízení, kdy jakýkoliv přezkum této otázky zcela chybí, když v důsledku nesprávného a nezákonného postupu správního orgánu I. stupně - tedy v důsledku procesního usnesení dle správního řádu namísto vydání meritorního rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců - se správní orgány obou stupňů účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona.
48. Městský soud zde především konstatuje, že žalobce se mylí, má-li za to, že v řízení o jeho žádosti bylo rozhodnuto pouze procesně, a nikoliv meritorním rozhodnutím.
49. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 9. 2020 - tedy rozhodnutí prvostupňové, proti němuž žalobce brojil odvoláním, jež bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného - je nepochybně rozhodnutím meritorním, neboť Ministerstvo vnitra jím rozhodlo o zamítnutí žádosti a o nevydání zaměstnanecké karty podle ust. § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nejedná se tedy o to, že by například řízení o žalobcově žádosti bylo pouze zastaveno, jak pro některé případy zákon o pobytu cizinců stanoví.
50. Soud tedy konstatuje, že právě proto, že ve věci bylo rozhodováno meritorně, měly správní orgány obou stupňů povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do života žalobce, a to v rozsahu hledisek definovaných v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
51. V odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 9. 2020 úvaha o této přiměřenosti však absentuje, na což žalobce poukázal v doplnění svého odvolání ze dne 2. 10. 2020.
52. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se pak touto odvolací námitkou zabývala na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí a vyložila, z jakých důvodů nebyla taková nepřiměřenost shledána.
53. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že výčet hledisek, k nimž musí být při zkoumání přiměřenosti rozhodnutí přihlédnuto, je podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců demonstrativní, a správní orgán provede požadovanou úvahu nejen s ohledem na hlediska zákonem výslovně jmenovaná, ale musí posoudit i skutečnosti jiné.
54. V projednávané věci však nelze úvahám a závěrům žalované v tomto směru nic vytknout, protože základním předpokladem pro posouzení přiměřenosti je to, že cizinec ke své osobě uvede skutečnosti, které jsou z hlediska citované normy relevantní.
55. Jak je z napadeného rozhodnutí zřejmé, Komise se vypořádala s těmi skutečnostmi, které jí z obsahu žalobcovy žádosti, resp. z jeho dalších podání byly známy, a konstatovala, že žalobce v průběhu řízení nepředložil žádná tvrzení - a tedy ani důkazy o nich - o skutečnostech, které by byly z hlediska ust. § 174a zákona o pobytu cizinců významné.
56. Soud se s tímto závěrem žalované zcela ztotožnil, neboť odpovídá obsahu listin ve spisovém materiálu. Pokud pak žalobce namítl, že otázka přiměřenosti navíc měla být posouzena na základě skutečností uvedených žalobcem při osobním výslechu, který však správní orgány vůbec neprovést, nevyhověl soud této námitce pro její nekonkrétnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žalobce ani v žalobě neuvedl žádné určité skutečnosti o svých osobních poměrech, které by snad měly a mohly být jeho výsledkem zjištěny, a které by byly relevantní pro posouzení přiměřenosti. Jak je vyloženo výše, výtka ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci je relevantní jen tehdy, je-li konkrétní; taková ovšem tato žalobní námitka není.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žádná z uplatněných žalobních námitek není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalované žádné náklady na rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. února 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

